

6. december.

Om morgenen d. 6. december hiver Fire Fem ud af sengen næsten inden det er blevet lyst.

”Vi må af sted” siger hun – ”ja, men hvorhen?” spørger Fem. ”Vi fik en masse at vide om trolde i går, men ikke noget som helst om, hvor de bor eller hvordan vi skal finde dem”.

Fire tænker sig lidt om. ”Så må vi selv finde ud af det. Kom, vi går tilbage til det sted, hvor vi så spor efter trolde. Måske er uglen der også og kan fortælle os noget mere”. Hun var nu ikke særlig venlig sidste gang” mumler Fem, mens han binder halstørklædet godt fast, ”men vi kan da godt prøve”.

Da de kommer hen til hulen, kan de stadig se sporene af Sekses træsko og trolde bare tæer, men det er svært at se, hvor de fører hen. Og lidt efter må de opgive at følge dem. Fire kigger sig omkring og får øje på uglen, der sidder oppe i træet og sover.

”Hallo ugle” råber hun, men uglen åbner bare det ene øje og lukker det igen og sover videre. ”Hallo ugle” råber Fire igen, ”vi vil gerne spørge om noget”. Men uglen svarer stadig ikke. ”I dag vender hendes hoved da i hvert fald rigtigt” siger Fem, ”så hun behøver da ikke at være så sur”.

”Hallo deroppe” råber Fire for tredje gang. ”Vi vil gerne spørge om noget”.

Og nu åbner uglen begge øjne og kigger surt ned på dem. ”Hvad vil I vide?” siger den utålmodigt. ”Jeg sover. Det er midt om dagen”.

”Vi vil vide, om du så hvilken vej trolde gik, da de tog vores lillebror” skynder Fire sig at sige, for uglen ser ud som om hun er på vej til at falde i søvn igen, ”kan du måske se nogen spor af dem deroppefra?” ”Spor og spor” mukker uglen. ”Nej det da ved den sødeste grød jeg ikke kan. Tror I måske at jeg er en sporhund?” Og så lukker hun øjnene og sover videre.

”Det fik vi ikke meget ud af” sukker Fem, men Fire ser ud som der er gået et stort lys op for hende. ”En sporhund” siger hun, ”ja, selvfølgelig, det er det vi skal bruge, en sporhund”. ”En hvad for noget hund?” spørger Fem helt forvirret. ”En hund der kan spore og finde ting”, siger Fire. ”Vi har set dem henne ved den store bakke, hvor vi plejer at kælke”. ”Der er der sommetider nogen hunde der går tur med deres mennesker, og når de har sluppet menneskene fri af snorene, så løber hundene rundt og øver sig på at snuse sig frem til ting. Måske kan vi få en af dem til at hjælpe os”.

Og hun haler af sted med Fem, som stadig ikke helt har forstået, hvad det går ud på.

Da de kommer hen til den åbne plads ved den store bakke, er der ikke en sjæl at se. Ikke en hund og ikke et menneske. ”Vi venter lidt” siger Fire, ”de skal nok komme”. Og så sætter de sig med ryggen til et træ og puster ud. Lidt efter kommer der en hund stormende ind i lysningen. Det er en brun hund med lange ører og en lang hale og den har snuden helt nede i jorden mens den styrter afsted. Den løber i en stor bue hen over lysningen, om bag nogle træer og hen forbi nissebørnene i fuld fart. Så tager den samme tur en gang til, stadig med

snuden i jorden, og så en gang til, og da den kommer forbi nisserne for tredje gang, råber Fire så højt hun kan: ”Hej hund”. Hunden stopper op og kommer helt hen til dem. Den logrer med halen og ser meget venlig ud, så Fire siger: ”du hund, er du en sporhund?” ”Jeps”, siger hunden, ”den bedste

sporhund i verden, når jeg selv skal sige det. Jeg kan spore alting, bare jeg får færten” ”Øh, hvad er en færte” spørger Fem. ”Færten er lugten” forklarer hunden. ”Hvis jeg ved, hvad jeg skal finde, kan jeg lugte mig frem Jeg er nok den bedste i verden til det”. ”Og hvad var det, du havde færten af nu, da du løb omkring?” spørger Fem. ”Det var”, siger hunden lidt forlegen, ”jeg tror nok at det var mig selv”. ”Nå javel” siger Fire, ”men det var jo fint”. ”Men tror du at du kan hjælpe os. Vores lillebror er blevet fanget af nogle trolde, og vi skal helst finde dem så hurtigt som mulig. Tror du, at du kan lugte dig frem til trolde?” ”Jah” siger hunden, ”trolde, lugter de af noget?”. ”Ja” siger Fem meget bestemt ”de lugter af sure tæer”. ”Jamen så er det ikke noget problem” siger hunden glad, ”sure tæer er noget af det, jeg er bedst til”. ”Men det er nok bedst at vi starter der hvor sporet begynder” siger Fire ”har du tid til at gå med os nu?” ”Ok ja” siger hunden. ”Mit menneske er på arbejde og han tror at jeg er lukket inde i køkkenet. Men jeg smuttede ud, så jeg har tid nok. Men sæt jer op på min ryg, så går det nok lidt hurtigere”. Fire og Fem kravler op på hundens ryg og på et øjeblik er de tilbage ved hulen og hunden står med snuden i jorden. ”Hm ja.” siger den. ”Her lugter lidt af nisse – det er nok jer, og lidt af ugleglyp og lidt af rådyr og noget andet og - ja, sure tæer, helt klart. Jeg har den, lad os komme af sted”.

Og så suser de af sted igen. Hunden har snuden i jorden og Fire og Fem klamrer sig til dens pels. Pludselig standser den ved et træ og snuser op og ned af stammen. ”Hm, her er der nogen, der har tisset”, siger den – ”jeg skal lige...” og så letter den ben op ad træet. Lidt senere finder den et hul i jorden, og begynder at grave. ”Næh” mumler den lidt efter. ”Det var kaniner, men de kan nu godt lugte lidt som sure tæer”. Og så løber den videre, mens den mumler, ”jeg har færten, jeg har færten, ja ja”. Men så stopper den igen op. ”Nu forsvandt den” siger den lidt nervøst. ”Hvad forsvandt?” siger Fem. ”Færten” siger hunden. ”Vent lidt. Jeg må lige snuse lidt omkring”. Fire og Fem kravler af og strækker benene, der er blevet lidt stive, mens hunden løber rundt i store cirkler. ”Bare den kan finde det” siger Fire, ”for jeg aner ikke, hvor vi er på vej hen”.

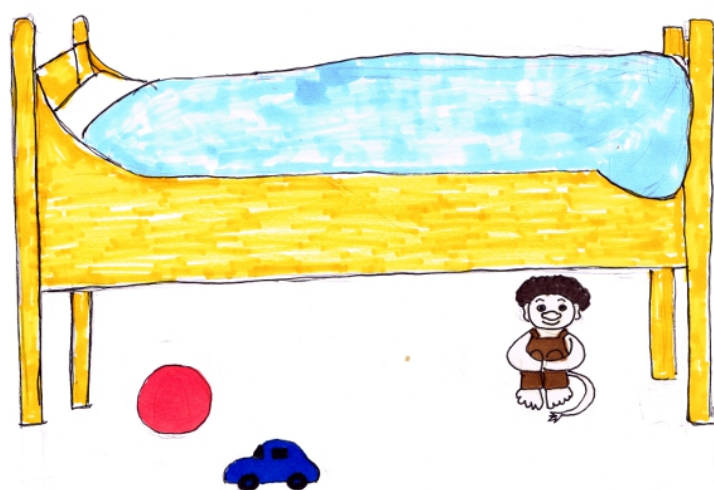
Lidt efter kommer hunden tilbage. ”Jeg har fundet det” siger den stolt, ”hop bare op igen, vi skal denne vej”.

Hunden løber videre hen ad en temmelig bred sti, der lidt efter bliver til en lille vej, som ender henne ved et hus. Et menneskehus. ”Derinde” siger hunden ”der er trolde”. ”Er du sikker på det?” spørger Fem forbløffet, ”det er jo et menneskehus”. ”Min næse tager aldrig fejl” siger hunden stolt. ”Verdens bedste”.

Nisserne kravler ned og står lidt og tøver foran døren. ”Nu skal jeg hjælpe jer ind” siger hunden. ”Gem jer lidt bagved mig”. Og så begynder den at gø højt. Lidt efter går døren op og en stor mand kigger ud. ”Hvem er du?” siger han til hunden – ”hvorfor gør du? Tror du ikke hellere du skulle gå

hjem til dig selv?” Mens manden snakker, bliver hunden ved med at gø og Fire og Fem smutter lige så stille ind i huset.

Det er et rigtigt menneskehus. Og Fire og Fem piler af sted for at finde et sted, hvor de kan gemme sig. ”Tror du virkelig at der er trolde her?” hvisker Fem ”Det sagde hunden jo” svarer Fire, ”og jeg kan altså også lugte noget”. Hun står lidt og snuser ind. ”Sure tæer” siger hun, ”denne vej”. De smutter ind af en dør og kommer ind i et rum, hvor en masse spændende ting ligger rundt omkring på gulvet. Bolde og klodser og

biler og blade. ”Her bor vist en menneskeunge” hvisker Fire. ”Men her lugter altså stadig af trolld”. ”Måske er det dem her” siger Fem lidt modfaldent og kigger ned i et par temmelig snavsede kondisko, ”de lugter i hvert fald af sure tæer” ”Nej det er ikke bare det” siger Fire ”det kommer herfra” og hun kigger ind under en stor seng, der står i et hjørne og råber – ikke alt for højt ”hallo – er der nogen trolde her?”. Og så kan de begge se noget inde i mørket under sengen. Et par store grønne øjne og et bredt grin – ”Jeps” siger trolden – ”det er mig”.

”Jamen, jamen” siger Fire ”er du en rigtig trolld – og bor du her?”. ”Jeps” siger trolden . ”Jeg bor her et stykke tid. For at øve mig”. ”På hvad?” siger Fire, som ikke fatter meget af det hele. ”Jo forstår du” siger trolden. ”noget af det vigtigste en trolld skal kunne er at drille. Man er ikke en ordentlig trolld, hvis man ikke kan drille. Man skal også kunne lyve og bøvs og prutte, men at drille er det vigtigste. Men det bliver lidt kedeligt i troldefamilien bare at drille hinanden . For vi kender alle sammen alle tricksene. Så derfor drager vi ud i verden og øver os på at drille andre. Og jeg øver mig altså her”. ”Men hvad laver du da?”, spørger Fem ”Åh alt muligt, skæg og ballade. Lukker køleskabet op så mælken bliver sur. Spiser al pålægschokoladen. Binder deres snøreband sammen når de har travlt om morgenen og den slags. Og det bedste er” siger trolden og fniser lidt ”at jeg har lært den lille dreng at blive bange for trolde, så han ikke tør ligge i sin egen seng om natten. Det er de trætte af, kan I tro. Bare vent og se”.

Nisserne bliver inde under sengen sammen med trolden indtil det bliver mørkt. Den fortæller en masse om hvad den har lavet og Fire og Fem kan ikke lade være med at grine af al dens skæg og ballade, selv om de synes at den er meget fræk.

Da det er blevet aften, kommer en lille dreng op ad trappen. ”Jeg tør ikke sove alene” klynker han. ”Der er en trolld under min seng”. ”Sludder” siger den store mand, der kommer op ad trappen bagefter ham. ”Der findes slet ikke trolde. Og slet ikke under din seng. Se selv, nu kigger jeg efter”. Og stønnende og pustende bukker han sig ned og kigger ind under sengen.

Fire og Fem har klemmt sig helt ind i et hjørne og trolden sidder ganske stille og når den lukker sine store grønne øjne, kan man slet ikke se den i mørket under sengen. ”Gå væk alle trolde” siger manden. Og så rejser han sig pustende op ”Se selv” siger han ”der er ingenting, og gå så i seng og sov godt”.

Da manden er gået, kan de høre ham sige til sin kone : ”Så, nu er det ordnet. Nu håber jeg at vi får ro i nat”.

Så kradser trolden lidt på sengens ene ben, og de kan høre, at drengen i sengen ligger helt stille og lytter. Så kradser den på sengen igen, og nu kommer drengens hoved til syne, mens han kigger ind under sengen. Trolden kigger lige på ham med sine store grønne øjne og så siger den lige så stille: ”Bøh!” ”Hjælp” skriger drengen, ”der er en trolld under min seng. Far, Mor jeg vil ligge inde hos jer!”. Og så styrter han ud af værelset. ”Så” siger trolden tilfreds, ”så skulle der være ro resten af natten”. Den kravler op i drengens seng og lægger sig godt til rette. Nisserne kravler bagefter, for det er noget rarere at ligge i sengen end under den. Og lidt efter sover de alle tre sødeligt.